

Arrest

nr. 134 566 van 3 december 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X,
In eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, samen
met X, als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarig kind X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de
staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, en X als wettelijk vertegenwoordiger van X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 13 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen, bijgestaan door advocaat R. DANEELS en van advocaat L. DE WITTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 mei 2014 wordt door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Dit is de bestreden beslissing.

"(...) wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene niet in het bezit van een geldig paspoort en een geldig visum"

2. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij merkt in haar nota met opmerkingen op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Zij stelt dat zij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Zij zet uiteen dat zij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voorts wijst de verwerende partij er op dat in casu sprake is van een herhaald bevel, aangezien verzoekster reeds op 12 november 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten dat definitief en uitvoerbaar is.

Vooreerst stelt de Raad vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de minister of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de minister of zijn gemachtigde zich alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen de afgifte van een bevel verhinderen. Verder zal ook moeten worden nagegaan of het geen minderjarige betreft ten aanzien van wie krachtens artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen enkel een bevel tot terugbrenging moet worden genomen. Ook nog zal de minister krachtens artikel 74/13 van de vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel rekening moeten houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Daarenboven mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Er kan dan ook niet worden volgehouden dat het de minister of zijn gemachtigde aan elke beoordelingsmarge ontbreekt bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

De verzoekende partij heeft er hoe dan ook een belang bij de feitelijke vaststellingen of de juistheid van de conclusies te weerleggen die tot de bestreden beslissing aanleiding hebben gegeven, ook al betreft het een gebonden bevoegdheid. Bij de beoordeling van de middelen zal in voorkomend geval rekening gehouden moeten worden met het feit dat de bevoegdheid van de verwerende partij een gebonden bevoegdheid was (RvS 29 mei 2009, nr. 193.654).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partijen voeren een enig middel aan:

"Schending van artikel 74/14 Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel als beginselen van behoorlijk bestuur. Artikel 74/14 Vreemdelingenwet bepaalt dat: (...). Tegenpartij geeft verzoekster het bevel om het grondgebied te verlaten "binnen 0 dagen na de kennisgeving". Een bevel om het grondgebied te verlaten voorziet in principe een termijn van dertig dagen waarin de vreemdeling België vrijwillig kan verlaten (artikel 74/14 §1 Vreemdelingenwet). In één van de zes hypothesen voorzien door artikel 74/14 §3 Vreemdelingenwet kan tegenpartij de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten verminderen naar "een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn". Tegenpartij beschikt in deze gevallen over een discretionaire bevoegdheid. Tegenpartij motiveert niet waarom er in casu gebruik gemaakt wordt van deze discretionaire bevoegdheid, noch bevat de bestreden beslissing enige motivering aangaande de toegekende minimumtermijn van 0 dagen. De bestreden beslissing schendt zodoende artikel 74/14 en de materiële motiveringsplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel nu uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de individuele omstandigheden eigen aan verzoekster en haar zoon die nochtans ter kennis waren van verwerende partij."

3.2. Artikel 74/14, § 3 van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of;

3° de onderdaan van een derde land een gevaar is voor de openbare or de en de nationale veiligheid, of;

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven, of;

5° het verblijf op het grondgebied werd beëindigd in toepassing van artikel 11, § 2, 4°, artikel 13, § 2bis, § 3, 3°, § 4, 5°, § 5, of artikel 18, § 2, of;

6° de onderdaan van een derde land meer dan twee asielaanvragen heeft ingediend, behalve indien er nieuwe elementen zijn in zijn aanvraag.

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn".

3.2.1. De verwerende partij repliceert in de nota dat: *"Zoals ook expliciet blijkt uit de beslissing tot inreisverbod van 13.05.2014, die samen met de in casu bestreden beslissing aan verzoekende partij betekend werd, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris vastgesteld dat verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, haar betekend op 14.06.2013. Verzoekende partij betwist dit ook niet in het verzoekschrift gericht tegen de beslissing tot inreisverbod. Derhalve vermocht de gemachtigde van de staatssecretaris geheel terecht te beslissen dat de termijn om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 74/14 §3, 4° van de Vreemdelingenwet wordt verminderd naar 0 dagen. Wanneer één van de hypothesen vermeld in artikel 74/14 §3 van de Vreemdelingenwet vervuld is, kan de gemachtigde van de staatssecretaris inderdaad besluiten om af te zien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek. Terwijl uit de wettekst van artikel 74 Vreemdelingenwet nergens blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris verplicht is te motiveren om welke reden de termijn verminderd wordt."*

3.2.2. De bestreden beslissing steunt alleen op artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. In de nota stelt de verwerende partij dat het bestreden bevel ook toepassing maakt van artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet en dat daarom kon worden besloten *"om af te zien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek"*.

De verwerende partij kan niet worden gevolgd in de stelling dat het bestreden bevel ook steunt op artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet omdat dit *"expliciet blijkt uit de beslissing tot inreisverbod"*. Het betreft vooreerst een a posteriori motivering, aangezien nergens uit het bestreden bevel blijkt dat artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet de juridische grondslag vormt, noch wordt erin verwezen naar de beslissing tot inreisverbod.

Bovendien bepaalt artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet dat *"er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1"*. Artikel 74/14, § 3, 4° van de vreemdelingenwet laat door het gebruik van de bewoording *"kan"* de vrijheid aan het bestuur om al dan niet af te zien van het toekennen van een termijn voor vrijwillig vertrek. Deze keuzevrijheid wijst op een zekere discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De verzoekende partij betoogt: *"Tegenpartij motiveert niet waarom er in casu gebruik gemaakt wordt van deze discretionaire bevoegdheid, noch bevat de bestreden beslissing enige motivering aangaande de toegekende minimumtermijn van 0 dagen"*. In de nota repliceert de verwerende partij: *"Terwijl uit de wettekst van artikel 74 Vreemdelingenwet nergens blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris verplicht is te motiveren om welke reden de termijn verminderd wordt."* De Raad stelt vast dat zowel de verzoekende partij in het middel als de verwerende partij in de nota het debat voeren in het licht van de schending van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij maakt een schending van de formele motiveringsplicht aannemelijk.

Het enig middel is gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van 13 mei 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend veertien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MILOJKOWIC